

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΕΡΥ ΑΝΤΟΒΕΡ

ΤΟ «ΦΑΝΤΑΣΜΑ,, ΤΟΥ «ΑΛΤΟΝ,,

Ο καπετάνιος για τρίτη φορά έρευνε προσεχτικά όλο τὸ πλοῖο. Μ' ἕνα μεγάλο φανάρι κι' ἀκολουθούμενος ἀπὸ δυὸ ἄνδρες τοῦ πληρώματος κατέβηκε στ' ἀμπάρια, χώθηκε στὶς ἀποθήκες, έρευνε τὰ ὑφάλια τοῦ πλοίου, έψαξε τὶς θάρκες κι' ὅλες τὶς γωνίες καὶ τέλος δήλωσε:

— 'Ανοησίες! Καμμιά γυναίκα δὲν ὑπάρχει ἐδῶ μέσα. Καλὰ θὰ κάνετε νὰ μὴν ἀδειάζετε τὶς μπουτίλλιες τοῦ κρασιοῦ. Ὅποιος μοῦ παραπονεθῆ, ὅτι τὴν ξανάϊδε πάλι, θὰ τὸν πετάξω στὴ θάλασσα. Αὐτὲς ἢ ἱστορίες εἶνε παραμύθια. Ἐμπρός, κυττάτε τὴ δουλειά σας κι' ἀφήστε τὶς ψευτιές. Ὅσο γιὰ τὸν κατεργάρη τὸν μάγειρο, αὐτὸν στὸ πρῶτο λιμάνι πού θὰ κάνουμε «σκάλα» θὰ τὸν παραδώσω στὴν ἀστυνομία τοῦ λιμεναρχείου.

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια έτοιμάσθηκε ν' ἀνεβῆ στὴ γέφυρα. Ἄλλωστε ὅλη αὐτὴ ἡ ὑπόθεσι τὸν εἶχε θυμώσει γιατί τοῦ εἶχε χαλάσει τὴν ἡσυχία του.

Τρεῖς μέρες τώρα τὸ πλήρωμα τοῦ «Ἄλτον» εἶχε τρομοκρατηθῆ ἀπὸ μιὰ σατανικὴ γυναίκα. Ἦταν μιὰ νέα ντυμένη ὀλόλευκα πού ὕστερα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα ἔβγαίνε ἀπὸ τὸν κρυφῶνα της, ἀνέβαινε στὸ κατάστρωμα, γλύστραγε ἀθόρυβα πίσω ἀπὸ τὶς κουλοῦρες τῶν σχοινιῶν καὶ ἐξαφανίζονταν μόλις τύχαινε νὰ τὴν ἀντιληφθῆ κανένας ναύτης.

Ὅσοι φορὲς οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος θέλησαν νὰ τὴν καταδιώξουν, τοὺς ξεγελοῦσε καὶ χάνονταν σάν φάντασμα. Ἡ «λευκὴ κυρία» ὅπως τὴν λέγαν οἱ ναυτικοὶ εἶχε παρουσιασθῆ μόλις τὸ «Ἄλτον» μπῆκε στὰ νερά τοῦ Ἰσημερινοῦ στὸ δρόμο τοῦ Ρίου-Ἰαννείρου, τότε πού ἄρχισε τὸ τρομερὸ μαρτύριο τῆς ζέστης. Οἱ ναῦτες τσακισμένοι ἀπὸ τὴν κούρασι καὶ τὴν ἀποπνικτικὴ ἀτμόσφαιρα, μάταια ἀγωνίζοντουσαν νὰ κοιμηθοῦν. Καὶ σάν νὰ μὴν ἔφταναν αὐτὰ τὰ βασανιστήριά τους εἶχε κάνει τὴν ἐμφάνισί του κι' αὐτὸ τὸ φάντασμα. Ἐρχόταν κάθε νύχτα ὕστερα ἀπὸ τὶς δώδεκα ἢ ὡρα νὰ διασκεδάσῃ μὲ τὸν τρόμο τους καὶ χάνονταν πάλι μόλις ἔσθυναν τ' ἄστρα!

Ὅσοι τὴν εἶχαν ἰδεῖ τὴν περιέγραφαν μ' ἀνατριχιαστικὰ λόγια, ὅπως εἶχαν συγκρατήσει τὴν εἰκόνα της στὸ ταραγμένο τους μυαλό.

Ὁ λοστρόμος, παραδείγματος χάριν τοῦ καραβιοῦ, ἠρκιζόταν σ' ὄλους τοὺς ἀγίους ὅτι αὐτὴ ἡ γυναίκα ἦταν τόσο διάφανη, ὥστε μπορούσε νὰ ἰδῆ κανεὶς ἀνάμεσά της, ὅπως ἀνάμεσα σ' ἕνα γυαλί:

— Εἶνε ὕψηλὴ κι' ἀδύνατη, τοὺς ἔλεγε καὶ τὸ πρόσωπό της εἶνε κατάχλωμο σάν τοῦ πεθαμένου. Ἐκεῖνο, ὥστόσο, πού μοῦ ἔκανε ἐντύπωση εἶνε τὰ μάτια της. Εἶνε μεγάλα καὶ τόσο λαμπερά, ὥστε κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὰ κυττάξῃ!

— Καὶ πῶς τὴν ἀντίκρυσες; τὸν ρώταγαν μὲ συσπασμένο τὸ πρόσωπο ἀπὸ τὴν φρίκη οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος.

— Ἔτσι ἐντελῶς ἀπρόοπτα. Καθὼς κάπνιζα τὴν πίπα μου καθισμένος σ' ἕνα «μπαμπᾶ» τοῦ καραβιοῦ. Εἶχα ἀνεβῆ στὸ κατάστρωμα γιὰ νὰ συνέλθω ἀπὸ τὴ ζέστη πού μ' εἶχε ζαλίσει. Κύτταγα λοιπὸν τὴν ἡσυχὴ θάλασσα καὶ σκεφτόμουν τὶς ὠμορφες γυναῖκες πού θὰ ξανάβλεπα στὸ Ρίο, ὅταν ξαφνικὰ μιὰ σκιά στάθηκε πίσω μου. Τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ τὴν μάκραινε, τὴν τσάκιζε στὰ σύρματα καὶ τὴν ἄπλωνε στὴ θάλασσα! Ἦταν ἡ σκιά μιᾶς γυναίκας. Γύρισα ἀπτόμομα τὸ κεφάλι μου πρὸς τὸ μέρος της, μὰ πάγωσα ἀπὸ τὴ φρίκη μου. Ἦταν τόσο ἀπαίσιο αὐτὸ τὸ ἀντίκρυσμά της ὥστε ἡ πίπα μου ξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα. Στὴν ἀρχὴ ὅμως σκέφθηκα ὅτι θὰ μ' εἶχε πειράξει ἡ ζέστη καὶ ὅτι εἶχα ἰδεῖ κανένα παράξενο ὄραμα. Γι' αὐτὸ δάγκωσα τὸ χέρι μου γιὰ νὰ συνέλθω ἀπὸ τὸν πόνο. Μὰ τίποτε. Ἡ «λευκὴ κυρία» ἐξακολουθοῦσε νὰ προχωρῆ μὲ προφύλαξι στὸ κατάστρωμα ἀπλώνοντας μπροστὰ τὰ χέρια της σάν ὑπνωτισμένη. Δὲν ὑπῆρχε καμμιά ἀμφιβολία ὅτι ἦταν ἕνα πλάσμα ὑπερφυσικό. Τὴν ὡρα ὅμως πού θέλησα νὰ τὸ παρακολουθῆσα χάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια μου.

Τὸ ἴδιο ἔπαθα κι' ἐγὼ, ὠμολόγησε ἕνας ἀπὸ τὸ πλήρωμα. Αὐτὴ ἡ γυναίκα ἦρθε κοντά μου τὴν ὡρα πού πῆγαίνα νὰ παραλάβω θάρδια στὸ μηχανοστάσιο. Θυμάμαι μάλιστα ὅτι ἔβγαλε μιὰ ἄγρια φωνὴ μόλις μ' ἀντίκρυσε κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ. Τὴν κυνήγησα νὰ ἰδῶ ποιά εἶνε αὐτὴ ἡ γυναίκα, μὰ ἐκεῖνη μοῦ ξέφυγε πάντα καὶ τέλος τὴν εἶδα νὰ πηδᾷ στὴ θάλασσα καὶ νὰ

χάνεται!...

Ἐνας τρίτος ναυτικὸς θεβαίωσε πάλι, ὅτι δὲν μπορούσε νὰ εἶνε φάντασμα, ἀλλὰ μιὰ ἀληθινὴ γυναίκα. Αὐτὸς ἦταν ὁ μάγειρος τοῦ καραβιοῦ:

— Τὰ φαντάσματα, τοὺς δήλωσε, δὲν τρῶνε. Κι' ἐγὼ ἀπὸ μέρες τώρα βλέπω ὅτι ὅσο πᾶνε κι' ἐλαττώνονται τὰ τρόφιμα τοῦ μαγειρείου μου...

— Ἐοῦ εἶσαι ἕνας κατεργάρης καὶ μισός! τοῦ δήλωσε ὁ λοστρόμος. Βρῆκες τὴν εὐκαιρία νὰ κλέψῃς πάλι τὸ φαί μας.

Ὁ μάγειρος τοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ μίσους καὶ τοῦ ἀπάντησε:

— Ἐλπίζω τὴ δεύτερη φορὰ πού θὰ συναντήσης τὸ φάντασμα, θὰ σοῦ κλείσῃ μιὰ καὶ καλὴ τὸ βρωμόστομά σου!

Κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸν ὄμιλο τῶν ναυτικῶν γιὰ νὰ κατεβῆ στὸ μαγειρεῖο του.

Τὸ ἄλλο θράδυ ὅμως τὸ πλήρωμα φοβήθηκε γιὰ καλὰ. Τὸ φάντασμα φαίνεται διψοῦσε γιὰ αἷμα. Εἶχε ἀγριέψει καὶ εἶχε χτυπήσει δυνατὰ στὸ πρόσωπο μὲ ἕνα σίδερο ἕναν ναυτικὸ πού θέλησε νὰ τὸ πλησιάσῃ. Μὰ τὸ πῶ τρομερὸ ἦταν ὅτι ἀργὰ τὴν νύχτα ὁ ἴδιος ὁ μάγειρος εἶχε ἀνακαλύψει πάνω στὸ πρυμναῖο μέρος τοῦ καταστρώματος τὸ πτώμα τοῦ λουστρόμου.

— Τὸ φάντασμα! οὐρλιαξε σάν τρελλός, τὸ φάντασμα τοῦ κάρφωσε ἕνα κοφτερὸ μαχαίρι στὴν καρδιά!

Ὁ καπετάνιος πού ὡς ἐκεῖνη τὴ στιγμή δὲν εἶχε δώσει σημασία σ' αὐτὰ τὰ παραμύθια τοῦ πληρώματος ἄρχισε πειὰ νὰ ἀνησυχῆ γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῶν ναυτῶν του. Ἐκανε λοιπὸν μιὰ λεπτομερῆ ἔρευνα τοῦ καραβιοῦ καὶ ἐξέτασε προσεχτικὰ ὄλους τοὺς ναῦτες. Ὅλοι ἦταν βέβαιοι ὅτι τὸ ἔγκλημα εἶχε γίνει ἀπὸ αὐτὸ τὸ φάντασμα. Πολλοὶ μάλιστα ἀπὸ αὐτοὺς εἶχαν ἀρνηθῆ ν' ἀναλάβουν τὴν ὑπηρεσία τους φοβούμενοι μήπως ἔχουν τὴν τύχη τοῦ λουστρόμου. Μὰ ὁ καπετάνιος πού ἦταν ἕνας σοβαρὸς καὶ λογικὸς ἄνθρωπος, δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ ὅτι ὁ μάγειρος εἶχε σκοτώσει τὸν λουστρόμο «γιὰ νὰ τοῦ κλείσῃ τὸ στόμα» ὅπως τὸν εἶχε ἀπειλήσει. Γι' αὐτὸ διέταξε νὰ τὸν συλλάβουν καὶ νὰ τὸν κλείσουν στὴ φυλακὴ τοῦ θαποριοῦ. Ἐπειτα ἔκανε πάλι ἕνα γύρο στὸ «Ἄλτον» καὶ έτοιμάσθηκε ν' ἀνεβῆ στὴ γέφυρα. Ξαφνικὰ ὅμως δὶχως νὰ τὸ θέλῃ ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως, ἐνῶ οἱ δυὸ ναῦτες πού τὸν συνόδευαν ἄρχισαν νὰ τρέμουν ἀπὸ τὸν φόβο τους. Μέσα στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, ἐκεῖ στὴ σχοινένια σκάλα τοῦ πλοίου, στὸν πρωραῖο ἴσθ εἶχε διακρίνει μιὰ λευκὴ γυναίκα. Ναι, δὲν εἶχε κάνει λάθος. Τὸ «φάντασμα» προσπαθοῦσε νὰ σκαρφαλώσῃ πάνω στὰ σχοινιά. Φαίνεται δὲ ὅτι εἶχε ἀντιληφθῆ τὴν παρουσία τους, γιατί εἶχε γυρίσει πρὸς τὸ μέρος τους τὸ πρόσωπό του μὲ μιὰ ἀπερίγραπτη ἔκφρασι τρόμου. Ὁ κυβερνήτης τοῦ «Ἄλτον» γιὰ μιὰ στιγμή τὰ ἔχασε. Ἐπειτα ὅμως ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ περιστροφὸ του καὶ φώναξε:

— Μὴ κουνηθῆς γιατί πυροβολῶ!

Τὸ «φάντασμα» μαρμάρωσε στὴ θέσι του.

Ὁ καπετάνιος πλησίασε στὴ σχοινένια σκάλα καὶ κρατῶντας διαρκῶς προτεταμένο τὸ πιστόλι του φώναξε αὐστηρὰ στὴ μυστηριώδη γυναίκα:

— Κατέβα γρήγορα!

Ἐκεῖνη τρέμοντας ἀπὸ τὴν ἀγωνία της σωριάσθηκε στὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου. Ἦταν μιὰ νέα ὑπερβολικὰ ἀδύνατη καὶ τσακισμένη ἀπὸ τὶς στερήσεις.

— Ἐλεος! Ἐλεος! ψιθύρισε στὸν κυβερνήτη τοῦ «Ἄλτον» μὴ μὲ πετάξετε στὴ θάλασσα! Ὅχι, δὲν εἶμαι διαβολικὸ πλάσμα!

Ἐπειτα ἔχασε τὶς αισθήσεις της. Ἦταν μὰ τὴν ἀλήθεια ἀξιολύπητη! Ὁ κυβερνήτης διέταξε ἕναν ναύτη νὰ τὴν μεταφέρῃ στὴν καμπίνα του. Κανεὶς ὥστόσο δὲν τολμοῦσε νὰ τὴν ἀγγίξῃ. Ἀναγκάσθηκε λοιπὸν νὰ τὴν πάρῃ μόνος του καὶ νὰ τὴν κἀνῃ νὰ συνέλθῃ. Καὶ τότε ἔμαθε τὴν ἱστορία αὐτοῦ τοῦ «φαντάσματος»:

Αὐτὴ ἡ νέα εἶχε μπεῖ κρυφὰ στὸ πλοῖο ἀπὸ τὴν Λισσαβῶνα.

— Εἶμαι, ἐξήγησε στὸν κυβερνήτη, ἡ Κονσίτα Μπάριος, ἡ χορεύτρια τοῦ «Παραλέρος». Στὴ Λισσαβῶνα ὅμως δὲν εἶχα καθόλου τύχη. Ἐπεσα στὰ χέρια μιᾶς σπείρας λωποδυτῶν, οἱ ὁποῖοι μὲ ἐξηνάγκαζαν νὰ γίνωμαι συνένοχός των στὶς διάφορες

Εἶδε τὸ φάντασμα νὰ σκαρφαλώνῃ...

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”

Για μεγαλειώδη Έλληνικά μουστάκια

(Απαντούν οι κ. κ. Σπυρ. Θεοδωρόπουλος, Γιάννης Άγγελόπουλος, Πέτρος Έπιτροπάκης...ή κ.Κατίνα Παξινοῦ καὶ ὁ κ. Κ. Καιροφύλας)

Ίδου καὶ σήμερον νέες ἀπαντήσεις ἐπὶ τῆς πρωτοτύπου καμπάνιας μας περὶ τῶν μεγαλυτέρων καὶ πλεόν...ἱστορικῶν νεοελληνικῶν μουστακιῶν:

Ὁ πολιτευτῆς, λογογράφος καὶ δικηγόρος κ. ΣΠ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, μᾶς ἀπαντᾷ:

«Ἐκ μὲν μικρὸς ἐθαύμαζα, στὶς εἰκόνες θέβαια, τὸ μουστάκι τοῦ Καραϊσκάκη. Μοῦδειχνε ἕνα ἄνθρωπο ψημμένο, στερεό, ἀποφασιστικό. Ἐκ μὲν μικρὸς ἐπίσης ἔβλεπα μὲ θαυμασμό τὸ περήφανο καὶ πλούσιο μουστάκι τοῦ Ἀριστοτέλη Ζάχου. Ἄλλοιμονον ὁμῶς! Καὶ τὸ μουστάκι αὐτὸ τοῦ κ. Ζάχου δὲν ὑφίσταται πλέον. Ὁ κύριός του ζῆ καὶ βασιλεύει. Ἄλλὰ τὸ μουστάκι του, τὸ ὁποῖον τόσο τοῦ πήγαινε, ἔπεσε θῦμα καὶ αὐτὸ τῆς μόδας. Αἰώνια του ἢ μνήμη!...»

Ὁ καλλιτέχνης κ. ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ, μᾶς λέγει:

— Ἐκ μὲν μικρὸ παιδί θυμοῦμαι τὸ ἱστορικὸ καταστάνο μουστάκι τοῦ στρατηγοῦ Γ. Μαυρομιχάλη, πού δλοι τὸ ἀντίκρουζαν μὲ δέος καὶ θαυμασμό, γιατί στὴν ἐποχὴ του ἦταν μοναδικὸ φαινόμενο. Βέβαια, ἔπαιζε ρόλο καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὁ βαθμὸς καὶ ἡ οἰκογένεια στὴν ὁποία ἀνήκε ὁ κάτοχός του. Ἄλλὰ τὸ μουστάκι, κυρίως τὸ μουστάκι τοῦ Μαυρομιχάλη, ἦταν ἐκεῖνο πού φάνταζε, ἔκανε ἐντύπωση, προκαλοῦσε ἐκπληξι καὶ κατάπληξι. Ἦταν ἕνα μουστάκι ἡρωϊκό, φερόμενο ἀπὸ ἕνα λεβέντη ἥρωα. Καὶ τοῦ πήγαινε τόσο!...»

Ὁ καλλιτέχνης κ. ΠΕΤΡΟΣ ΕΠΙΤΡΟΠΑΚΗΣ μᾶς ἀπαντᾷ:

— Στὴν ἐποχὴ μου ἀρχισαν τὰ μουστάκια νὰ καταργοῦνται ἢ νὰ ψαλλιδοῦνται. Δὲν ἐπρόφτασα μουστάκια ἱστορικά καὶ ἡρωϊκά, ἀπὸ ἐκεῖνα πού ἢ λαϊκὴ ἱστορία μπορεῖ νὰ κληρονομήσει ἢ νὰ ἐπιβλέψει. Θυμοῦμαι ὁμῶς ζωντανὰ ἀκόμα τὸ μουστάκι τοῦ στρατηγοῦ Γενήσαρη, ὑψωμένο μὲ στρατιωτικὴ μεγαλοπρέπεια καὶ ἀνάλογο... ὕψος, καθὼς κι' ἐκεῖνο τοῦ κακομοίρη τοῦ Μερακλή (τοῦ Ζαπτείου), τόσο ὠραία σιδερωμένα καὶ ταχτοποιημένα, πού ἔλεγε πὼς δὲν ἀπάτες των. Γιὰ νὰ μ' ἐκβιάζουν νὰ κάνω ὅ,τι ἤθελαν μ' ἀπειλοῦσαν ὅτι θὰ μὲ καταγγείλουν στὴν ἀστυνομία. Ἔτσι πέρασα μὴ ἀνατριχιαστικὴ ζωὴ. Ἀποφασισμένη ὁμῶς νὰ γλυτώσω ἀπὸ τὶς ἀπειλές τους, κατάρθωσα νὰ ξεφύγω μὴ μὲρα ἀπὸ τὴν ἐπιβλεψί τους καὶ νὰ τρυπώσω στὸ καράβι σας. Ἐπειδὴ ὁμῶς φοβόμουν μήπως μ' ἀνακαλύψετε, κρύφθηκα πάνω στὴν «κόφρα» τοῦ «Ἄλτον» πού ὅπως εἶχα μάθει ἀπὸ ἕνα ναύτη σας στὸ «Παραλέρος» δὲν τὴν χρησιμοποιοῦσατε γιατί εἶχε πειά σαπίσει! Ἐκεῖ πάνω μὲ κίνδυνο νὰ πέσω στὴ θάλασσα ἔμεινα σωστὲς δέκα μέρες! Μὰ ἢ πείνα μὲ τρέλαινε κι' ἔτσι ἀπεφάσισα νὰ κάνω τὸ «φάντασμα» γιὰ νὰ τρομοκρατῶ τοὺς ναυτὲς καὶ νὰ μπορῶ νὰ φθάσω ὡς τὴν κουζίνου τοῦ πλοίου καὶ νὰ προμηθεῦμαι λίγα τρόφιμα...

Ὁ καπετάνιος τοῦ «Ἄλτον» γέλασε μὲ τὴν καρδιά του γι' αὐτὸ τὸ ἔξυπνο τέχνασμα τῆς χορευτριάς καὶ τῆς ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ τὴν ἄφηνε ν' ἀποβιβασθῆ ἐλεύθερη στὸ Ρίο Ἰανέιρο. Ὅσο γιὰ τὸν μάγειρο τοῦ καραβιοῦ, αὐτὸς μετὰ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ «φάντασματος» ἀναγκάσθηκε νὰ ὁμολογήσῃ τὸ ἔγκλημα καὶ νὰ δηλώσῃ ὅτι αὐτὸς εἶχε σκοτώσει τὸν ἄτυχο λοστρόμο γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῆ. Κι' ἔτσι τὸ «Ἄλτον» συνέχισε πειά ἦσυχον τὴν πορεία του πρὸς τὴν Βραζιλία χωρὶς πειά νὰ ταράξῃ τὸ ταξίδι του τὸ φάντασμα τῆς «λευκῆς κυρίας»...

ἀνήκαν σ' ἄνθρωπους, ἀλλὰ σὲ κοῦκλες!». ***

Ίδου τώρα καὶ μιὰ ἀπάντησις... μὲ φουστάνια! Ἀπάντησις ἀφόδρα ἐνδιαφέρουσα, διότι προέρχεται ἀπὸ τὸ ὠραῖον φύλον.

Ποῖος εἶνε εἰς θέσιν, περισσότερον ἀπὸ τὰς κυρίας, νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τῶν ἀνδρικῶν μουστακιῶν;

Σᾶς ἐρωτῶμεν: Ποῖος;

Ἀκούσατε λοιπὸν μετὰ πάσης προσοχῆς, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ εὐλαθείας, τί περὶ ἡρωϊκῶν, ἱστορικῶν μουστακιῶν λέγει ἡ ἐκλεκτὴ καλλιτέχνης κ. ΚΑΤΙΝΑ ΠΑΞΙΝΟΥ:

— Μ' ἐρωτᾶτε γιὰ μουστάκια περασμένης ἐποχῆς, τὴ στιγμὴ πού ἔχω μπροστὰ μου ὅποτε θελήσω τ' ὠραιότερο μουστάκι τοῦ κόσμου, ζωντανὸ καὶ μεγαλοπρέστατο: Τὸ μουστάκι τοῦ κ. Τανάγρα! Τὸ μουστάκι αὐτὸ προδίδει τὸν συγκινητικὸν μόχθον τοῦ κατόχου του, ὁ ὁποῖος διαρκῶς περιποιούμενος καὶ καθαρίζων αὐτὸ, τόσο τέλεια τὸ ἔχει ἐπεξεργασθῆ καὶ τοσοῦτον γραφικὸ τὸ ἔχει κάνει, ὥστε νὰ προκαλῆ τὸν πανελληνικὸν θαυμασμόν!». Νά, λοιπὸν, κάτι πού δὲν ἔβραμε! Ὅτι τὸ μουστάκι τοῦ κ. Τανάγρα εἶνε ἀπὸ τὰ πλεόν ἀξιωματικόν.

Ἐκεῖνο, ὁμῶς, τὸ «ἔχω μπροστὰ μου ὅποτε θελήσω» τῆς κ. Παξινοῦ, τί σημαίνει;

Ἐχει δηλαδὴ τὴν φωτογραφίαν τῶν μουστακιῶν τοῦ κ. Τανάγρα;

Πρόκειται περὶ τηλεοράσεως;

Μυστήριον βαθὺ καὶ ἀνεξιχνίαστον!... ***

Ὁ ἱστοριοδίφης κ. Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑΣ ἀπαντᾷ:

— Γιὰ μένα, τὰ πιὸ γραφικὰ καὶ μεγαλοπρεπῆ μουστάκια πού θυμάμαι ἀπὸ τὰ φοιτητικὰ μου χρόνια, εἶνε δύο — τοῦ στρατηγοῦ Ἀντῶνη Μαυρομιχάλη καὶ τοῦ μακαρίτη Τέλη Πετσάλου, γνωστοῦ ἀθηναϊκοῦ τύπου.

Ἐἶχαν καὶ τὰ δύο τρομερὴ μεγαλοπρέπεια. Πρὸ παντὸς τοῦ στρατηγοῦ, γιατί τὰ κορνιζάριζαν ἢ δύο πελώριες σκληρῆς ἀκρῆς τοῦ κολλάρου του, πού θὰ τὶς θυμοῦνται πολὺ καλὰ καὶ οἱ ἄλλοι συμπολίτες μου...».

Μέχρι τῆς στιγμῆς δηλαδὴ συγκεντρῶνουν τοὺς περισσότερους ψήφους τὰ μουστάκια τοῦ ἀειμνήστου Μαυρομιχάλη.

Τὰ μανιάντικα μουστάκια!

Μπράβο Μανη!...

Ο ΡΕΙΘΡΙΕΡ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΑΙ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΛΑΖΕΤΑΙ

Στὴν Καλιφορνία ὑπάρχει μιὰ πορτοκαλιά, ἢ ὁποία φημίζεται γιὰ τὴν γονιμότητά της.

— Τὸ μάζιμουμ τῆς ἐτησίως παραγωγῆς της εἶνε 20.000 πορτοκάλια!

— Καὶ τὸ μίνιμουμ 10.000!...

— Τὸ πιὸ κοινὸ ἔγκλημα σὲ ὅλη τὴν Κίνα εἶνε σήμερα ἡ βρεφοκτονία.

— Κατὰ χιλιάδες θανατώνονται τ' ἄτυχα βρέφη ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους πού δὲν μποροῦν νὰ τὰ διαθρέψουν.

— Φαντασθῆτε, ὅτι στὴ Σαγκάη, μόνον τὸν περασμένον χρόνον, βρέθηκαν στοὺς δρόμους, τὶς δεινδροστοιχίες καὶ τοὺς ποταμούς 3.358 πτώματα βρεφῶν!

— Τὰ τρία τέταρτα ἀπ' αὐτὰ ἦσαν κορίτσια.

